

תת"ע 11943/06/22 - אחמד אבו עלו נגד מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 11943-06-22 מדינת ישראל נ' אבו עלו

בפני	כבוד השופטת עידית פלד
מבקש	אחמד אבו עלו
נגד	
משיבה	מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה

החלטה

עסקינן בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 17.7.22.

עיינתי בטיעוני הצדדים בבקשה וצרופותיה ובתגובה.

היה מקום לדחות את הבקשה על הסף מן הטעם שהוגשה באיחור ניכר. המועד להגשת הבקשה הינו בהתאם להוראת סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי 30 ימים מיום קבלת גזר הדין; ובענייננו, בתיק בית המשפט קיים אישור מסירה על פיו פסק הדין בהיעדר הומצא למבקש (לאמו) ביום 25.7.22; כך שהבקשה לביטול פסק דין הוגשה כמעט 7 חודשים ממועד הידיעה אודות פסק הדין, - שיהיו שלא הוסבר ושיש בו כדי לבסס דחייתה של הבקשה (עפ"ת (מחוזי מרכז) 22350-03-22 חאלד אבו סמור נ' מדינת ישראל (נבו 12.05.2022)).

מעבר לדרוש, אני סבורה כי יש לדחות את הבקשה גם לגופה.

בית המשפט יעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש אם הייתה הצדקה להיעדרו מן הדיון או אם קיים חשש שנגרם לו עיוות דין.

אשר לתנאי הראשון - אני סבורה כי זה לא מתקיים בענייננו, שעה שהמבקש קיבל את ההזמנה לדיון עם ההזמנה לדיון במועד ביצוע העבירה, והוא חתום על אישור קבלת הדו"ח, כפי העולה מהאישור אשר צורף לכתב האישום המצוי בתיק בית המשפט. אישור קבלת הדו"ח כולל פרטים מפורטים, כולל מספר הדו"ח, פרטי המבקש, תאור העבירה, מועד התייצבות למשפט, וכן אישור קבלת הדו"ח וחתימת המבקש על גבי האישור. כך שקיימת אינדיקציה ברורה לידיעת

המבקש אודות הדיון בו נשפט בהיעדרו; ואין בטענת המבקש בעלמא, כי לא קיבל זימון לבית המשפט, כדי להטיל ספק בדבר המסירה, שעה שהטענה לא גובתה בראייה כלשהי ולא ניתן על ידי המבקש כל הסבר לנסיבות החתימה על גבי אישור קבלת הדו"ח הכולל את מועד הדיון; והמבקש לא הציג ראיה או אסמכתא כלשהי שיש בה כדי להטיל ספק בדבר המסירה ולסתור את חזקת המסירה. וראו עפ"ת (מחוזי חי') 27308-03-19 **משה מתוק נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 31.03.2019); וראו גם עפ"ת (מחוזי חיפה) 22443-05-21 **רביע נ' מדינת ישראל**, 13.6.21, כב' השופט מאזן, בפסקה 6.

משאלו פני הדברים, לא הוכח כי היתה הצדקה להיעדרו של המבקש מן הדיון שהתקיים בהיעדרו.

אשר לתנאי השני, אני סבורה כי גם תנאי זה לא מתקיים בענייננו.

בנסיבות שלפניי, הנאשם לא הציג רישיון תקף; וכלל לא ביקש לחלוק על עובדות כתב האישום המיוחסות לו, ולא העלה כל טענה ביחס לתשתית העובדתית של כתב האישום, או טענת הגנה, שיש בה פוטנציאל לשינוי תוצאת המשפט, כנדרש על פי הפסיקה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (פורסם בנבו, 25.03.2018)).

גם העונש שהושת על המבקש (2 חודשי פסילה בפועל תוך הפעלת פסילות מותנות במצטבר וענישה נלווית) הינו סביר, בהתחשב בתקופת פקיעת הרישיון (כמעט 4 שנים) ובעברו התעבורתי (8 הרשעות קודמות, 2 מתוכן בגין אותה עבירה); ואין בו כדי להקים חשש לעיוות דין. ואני סבורה כי אין גם בעובדה שהמבקש המשיך וביצע אותה עבירה אשר הפעילה את התנאים שהיו תלויים ועומדים נגדו, כדי לגרום למבקש עיוות דין; ואין די בטענה כי רישיונו של המבקש נחוץ לו לצרכי עבודה בכדי להקים חשש לעיוות דין.

המבקש קיבל את יומו בבית המשפט והוא לא ניצל אותו מטעמים התלויים בו.

לפיכך, הבקשה נדחת, ללא צורך בדיון במעמד הצדדים (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (פורסם בנבו, 25.03.2018); ע"פ 4808/08 **מדינת ישראל נ' שרון מנחם** (פורסם בנבו, 06.01.2009)).

עיכוב הביצוע שניתן מבוטל בזאת.

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, כ"ט אדר תשפ"ג, 22 מרץ 2023, בהעדר הצדדים.